

EXPUNERE DE MOTIVE

A. În cadrul Conferinței de Drept Internațional Privat de la Haga (organizație interguvernamentală al cărei scop îl constituie, conform statutului acestei organizații, preocuparea privind unificarea progresivă a regulilor de drept internațional privat) a fost adoptată la 15 noiembrie 1965, Convenția privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială.

Convenția își propune să creeze mijloacele corespunzătoare pentru ca actele judiciare și extrajudiciare care trebuie să fie notificate sau comunicate în străinătate să fie cunoscute de destinatarii lor în timp util și să îmbunătățească asistența judiciară reciprocă a statelor prin simplificarea procedurii.

Convenția stabilește în principal următoarele:

- obligația statelor de a stabili o autoritate centrală, organizată potrivit normelor statului solicitat, care va avea atribuții privind primirea cererilor de notificare sau comunicare a actelor judiciare și înaintarea acestora. Autoritatea competentă din statul de origine este obligată să adreseze autorității statului solicitat o cerere conform formularului – model anexat la Convenție, fără supralegalizarea actelor sau altă formalitate asemănătoare. La cerere se anexează actul judiciar sau copia în dublu exemplar.

- obligația autorității centrale de a proceda la notificare sau comunicare, conform legislației statului solicitat pentru actele încheiate în țara respectivă și destinate persoanelor de pe teritoriul său. Convenția prevede întocmirea cererii potrivit unei forme speciale cerute de solicitant, cu condiția ca aceasta să nu contravină legii statului solicitat;

- un formular – model pentru transmiterea cererilor având un asemenea obiect, inclusiv dovada îndeplinirii acestora;

- facultatea statelor contractante de a proceda în mod direct la notificarea și comunicarea de acte judiciare persoanelor care se află în străinătate, prin funcționarii săi diplomatici sau agenții săi consulari;

- facultatea statelor contractante de a folosi, în anumite situații calea consulară pentru transmiterea, în vederea notificării sau comunicării actelor judiciare autorităților altui stat contractant pe care acesta l-a desemnat, sau calea diplomatică;

- posibilitatea ca statele contractante să convină, în vederea notificării sau comunicării de acte judiciare, alte căi de transmitere decât cele prevăzute de articolele precedente și în special comunicarea directă între autoritățile respective;

- principiul potrivit căruia notificările și comunicările de acte judiciare nu pot da loc la plăți sau rambursări de taxe sau cheltuieli pentru serviciile statului solicitat, cu excepția cheltuielilor prilejuite de intervenția unui funcționar sau a unei persoane competente, potrivit legii statului de destinație, sau de folosirea unei forme speciale;

- condițiile în care îndeplinirea unei cereri poate fi refuzată de către un stat solicitat;

- reguli procedurale pentru transmiterea în străinătate de acte judiciare și extrajudiciare în cazul în care pârâtul nu se prezintă;

- raporturile cu alte convenții în materie.

B. Aderarea României la Convenția privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială este una din exigențele integrării în Uniunea Europeană, fiind inclusă în acquis-ul comunitar, la Capitolul privind cooperarea internațională în materie civilă.

Textul Convenției nu contravine prevederilor Constituției României sau principiilor de bază ale sistemului nostru de drept.

Ținând cont de reglementările interne în vigoare și în raport de dispozițiile Convenției, aderarea la aceasta impune formularea unor declarații care au detaliate în cuprinsul proiectului legii de aderare.

Față de cele prezentate mai sus, a fost întocmit proiectul de lege alăturat, pe care, în conformitate cu prevederile Legii nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, vă rugăm să-l aprobați.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE